

Facultatea de Drept
SIMULARE EXAMEN DE LICENȚĂ - 14 MAI 2021 - PROBA 1
"Instituții fundamentale în drept privat și public"

1. Condiția:

- a) Până la proba contrară, se prezumă a fi rezolutorie, ori de câte ori scadența obligațiilor principale precedă momentul la care condiția s-ar putea îndeplini;
 - b) Se consideră îndeplinită dacă partea interesată de îndeplinirea condiției determină, cu rea-credință, îndeplinirea evenimentului;
 - c) Produce, în toate cazurile, efecte pentru viitor;
-

2. Conversiunea:

- a) Este permisă numai în cazul contractului lovit de nulitate relativă;
 - b) Presupune ca un contract lovit de nulitate absolută să producă efectele unui alt act pentru care sunt îndeplinite condițiile de fond și de formă cerute de lege;
 - c) Este identică cu noțiunea de confirmare;
-

3. Asemănător nulității absolute, nulitatea relativă:

- a) Poate fi invocată inclusiv de către instanță, din oficiu;
 - b) Operează retroactiv, desfășurând efectele actului juridic civil care contravin normelor juridice edictate pentru încheierea sa valabilă;
 - c) Este prescriptibilă extinctiv pe cale de acțiune;
-

4. În categoria avânzilor cauză se includ:

- a) Reprezentanții convenționali ai părților;
 - b) Toți cei care, ulterior încheierii actului juridic, au contractat cu părțile acestuia;
 - c) Succesorii universali și cu titlu universal ai părților;
-

5. Clauza de denunțare unilaterală a contractului:

- a) Nu poate fi valabilă în niciun caz;
 - b) Dacă a fost recunoscută uneia dintre părți poate fi exercitată numai după începerea executării contractului cu executare uno ictu;
 - c) Poate fi exercitată cu respectarea unui termen rezonabil de preaviz în contractele cu executare succesivă;
-

6. Condiția, la fel ca termenul:

- a) Este un eveniment sigur de a cărui îndeplinire depinde producerea efectelor actului juridic;
 - b) Produce efecte retroactive;
 - c) Poate fi suspensivă, însă consecințele sunt diferite în acest caz.
-

7. Constituie cauză de nulitate absolută:

- a) Nerespectarea formei cerute ad validitatem;
 - b) Nerespectarea formei ad probationem;
 - c) Lipsa discernământului;
-

8. Întreruperea prescripției extinctive are ca efect:

- a) repunerea în termenul de prescripție început anterior incidenței cauzelor prevăzute de lege;
- b) începerea unei noi prescripții după încetarea cauzelor prevăzute de lege;
- c) oprirea de drept a prescripției pe timpul cât durează cauzele prevăzute de lege.

9. Suspendarea prescripției extinctive:

- a) are ca efect începerea unei noi prescripții, după încetarea cauzei de suspendare;
- b) intervine în caz de recunoaștere a dreptului a cărui acțiune se prescrie;
- c) are ca efect reluarea cursului prescripției, socotindu-se și timpul curs anterior cauzei de suspendare.

10. Drepturile personale nepatrimoniale sunt:

- a) prescriptibile și prin excepție imprescriptibile;
- b) imprescriptibile și prin excepție prescriptibile;
- c) în toate cazurile sunt imprescriptibile.

11. Actul sub semnătură privată:

- a) este opozabil față de față de terți, până la înscriere în fals;
- b) este opozabil de terți în ceea ce privește data certă;
- c) este opozabil față de terți numai în ce privește semnătura.

12. Dreptul de a cere încetarea coproprietății obisnuite și temporare:

- a) se prescrie printr-un termen general de 3 ani;
- b) se prescrie printr-un termen special de 5 ani;
- c) este imprescriptibil.

13. Debitorul care a executat obligația după ce dreptul la acțiune s-a prescris:

- a) are dreptul să ceară înapoierea prestației, dacă nu a știut că dreptul era prescris;
- b) are dreptul să ceară înapoierea prestației, chiar dacă a știut că dreptul este prescris;
- c) nu are dreptul să ceară restituirea prestației.

14. În categoria înscrisurilor preconstituite intră:

- a) registrele profesioniștilor;
- b) înscrisurile sub semnătură privată;
- c) scrisorile.

15. Despre acțiunea posesorie se poate afirma:

- a) este o acțiune personală
- b) este o acțiune petitorie
- c) apără starea de fapt a posesiei, fără a pune în discuție însuși dreptul asupra lucrului

16. În mod constant, în literatura juridică, se afirmă despre dreptul de proprietate privată:

- a) este un drept real accesoriu
- b) poate avea ca titulari persoanele fizice, persoanele juridice, inclusiv statul și unitățile administrativ - teritoriale
- c) este un drept de creanță

17. Suntem în prezența unei modalități a dreptului de proprietate:

- a) atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun a fost dobândit printr-un act juridic translativ de proprietate lovit de nulitate absolută
- b) atunci când dreptul de proprietate asupra unui bun a fost dobândit printr-un act juridic translativ de proprietate lovit de nulitate relativă
- c) dacă rezultă dintr-un act juridic lovit de nulitate absolută

18. Depe dreptul de abitație se afirmă că este o varietate a:

- a) dreptului de servitute
- b) dreptului de uzufruct
- c) dreptului de superficie

19. În cazul în care proprietarul unui teren ridică o construcție cu materiale aparținând altei persoane, atunci acesta:

- a) dobândește dreptul de proprietate asupra construcției, dacă este de bună credință
- b) este obligat la plata contravalorii materialelor de la momentul efectuării construcției precum și la daune interese, dacă este cazul
- c) este obligat să plătească o sumă de bani egală cu aceea a creșterii valorii fondului

20. Poate invoca în favoarea sa prevederile art. 937 alin.1 C.Civil:

- a) tertul dobânditor care, cu buna-credință, a dobândit bunul de la adevăratul proprietar
- b) detentorul precar care, cu buna-credință, a dobândit bunul de la adevăratul proprietar
- c) tertul dobânditor care, cu buna-credință, a dobândit bunul de la un detentor precar caruia adevăratul proprietar i l-a încredințat de bună-voie

21. În materia răspunderii civile delictuale, referitor la repararea prejudiciului, este valabilă afirmația:

- a) se repară numai paguba efectivă, nu și câștigul nerealizat
- b) este obligatorie recurgerea la calea procedurii judiciare
- c) se repară atât prejudiciul previzibil, cât și prejudiciul imprevizibil

22. Adagiul „pacta sunt servanda” evocă principiul conform căruia:

- a) în orice situație, părțile contractante pot denunța contractul în mod unilateral
- b) nimeni nu poate să fie obligat prin voința altei persoane
- c) părțile contractante sunt obligate să respecte convențiile încheiate în mod valabil

23. Cât privește capacitatea juridică a geratului, el trebuie să aibă:

- a) capacitate deplină de exercițiu
- b) capacitatea de a încheia actele juridice ce se încheie pentru el
- c) nu există nici o cerință de capacitate în privința sa

24. Cu privire la obligația de diligență, este valabilă afirmația:

- a) întotdeauna, debitorul este ținut să procure creditorului rezultatul promis
- b) debitorul este ținut să folosească toate mijloacele necesare pentru atingerea rezultatului promis
- c) întotdeauna, creditorul este o persoană care este incapabilă să primească plata

25. Când subrogatul este un codebitor solidar care a plătit întreaga datorie:

- a) subrogația se produce de drept
- b) subrogatul nu se bucură de garanțiile creanței
- c) subrogatul beneficiază de solidaritatea debitorilor

26. Când unul dintre codebitorii solidari moștenește pe creditor:

- a) creanța se stinge
- b) creanța se stinge doar față de el, ceilalți codebitori rămânând în continuare obligați la plata întregii datorii
- c) creanța se stinge doar față de el, ceilalți codebitori rămânând în continuare obligați la plata datoriei scăzând partea debitorului care moștenește creditorul

27. În cazul în care suma de bani împrumutată este purtătoare de dobândă, aceasta este datorată:

- a) din ziua în care suma a fost emisă împrumutatului;
- b) după trecerea unei perioade de 6 luni, dacă dobânda este determinabilă și nu determinată;
- c) după trecerea unui termen stabilit de instanță, ținându-se seama de scopul împrumutului, de natura obligației și a bunurilor împrumutate, de situația părților și de orice altă împrejurare relevantă;

28. Comodatarul nu poate invoca dreptul de retenție pentru obligațiile ce s-ar naște în sarcina comodantului:

- a) decât în legătură cu vicii ascunse pentru care comodantul răspunde, conform legii;
- b) în nicio situație;
- c) decât în legătură cu cheltuielile făcute cu bunul;

29. Dreptul la acțiunea în rezoluțiunea contractului de întreținere:

- a) se stinge odată cu moartea întreținutului, având în vedere caracterul incesibil al întreținerii;
- b) se transmite moștenitorilor;
- c) se stinge odată cu moartea întreținutului, având în vedere caracterul insesizabil al întreținerii;

30. Mandatul dat mai multor mandatar obligati să lucreze împreună încetează:

- a) chiar și atunci când cauza încetării îl privește numai pe unul dintre ei, această regulă fiind imperativă;
- b) chiar și atunci când cauza încetării îl privește numai pe unul dintre ei, această regulă fiind dispozitivă;
- c) odată cu moartea ultimului mandatar;

31. În cazul vânzării de drepturi succesoriale, răspunderea pentru datoriile moștenirii aparține:

- a) cumpărătorului de drepturi succesoriale;
- b) vânzătorului de drepturi succesoriale;
- c) nici vânzătorului, nici cumpărătorului de drepturi succesoriale, ci succesiunii;

32. Fructele bunului vândut:

- a) se cuvin cumpărătorului din ziua încheierii contractului;
- b) se cuvin cumpărătorului din ziua dobândirii proprietății;
- c) se cuvin cumpărătorului din ziua achitării în întregime a prețului;

33. În cazul în care la moștenirea defunctului vin soțul supraviețuitor, unchiul defunctului și verișorul său, atunci cotele succesoriale ce se cuvin acestora sunt:

- a) soțul supraviețuitor 3/4, unchiul defunctului 1/4;
- b) soțul supraviețuitor 3/4, unchiul defunctului 1/8, verișorul defunctului 1/8;
- c) soțul supraviețuitor 3/4, verișorul defunctului 1/4

34. Nepotul de frate este rudă cu „de cujus”:

- a) în gradul 3, clasa a doua;
- b) în gradul 4, clasa a doua;
- c) în gradul 3, clasa întâi;

35. În materia devoluțiunii legale a moștenirii, tatăl defunctului:

- a) înlătură de la moștenire pe verișorul defunctului;
- b) este înlăturat de la moștenire de copilul fratelui defunctului;
- c) este înlăturat de la moștenire de soțul supraviețuitor

36. Dreptul de opțiune succesorală:

- a) se exercită în termen de 6 luni de la data deschiderii moștenirii;
- b) se exercită de toți succesibilii în termen de 1 an de la data înregistrării decesului în registrul de stare civilă;
- c) se exercită în termen de 1 an de la data nașterii celui chemat la moștenire, dacă nașterea s-a produs după deschiderea moștenirii;

37. Dreptul de opțiune succesorală poate fi exercitat:

- a) exclusiv de către succesibil;
- b) doar de către succesibilii care au vocație succesorală concretă;
- c) de către creditorii succesibilului, pe cale oblică, în limita îndeplinirii creanței lor

38. Formele testamentului ordinar recunoscute de Codul civil sunt:

- a) testamentul olograf, testamentul mistic și testamentul autentic;
- b) testamentul autentic, testamentul sumelor și valorilor depozitate și testamentul olograf;
- c) testamentul autentic și testamentul olograf

39. În materia recuzării:

- a) judecătorul recuzat poate fi ascultat doar la solicitarea acestuia;
- b) încheierea prin care se admite recuzarea se pronunță în ședință publică;
- c) inadmisibilitatea cererii se va constata chiar de către completul în fața căruia s-a formulat cererea, fără participarea judecătorului recuzat.

40. Excepția lipsei capacității procesuale de folosință a reclamantului:

- a) admisă de instanță, duce la respingerea cererii ca fiind formulată de o persoană fără capacitate procesuală de folosință;
- b) spre deosebire de excepția lipsei capacității de exercițiu, poate fi invocată în orice stare a procesului;
- c) nu poate fi acoperită prin confirmarea actului efectuat.

41. În procedura introducerii forțate în cauză, din oficiu, a altor persoane:

- a) în materie contencioasă, judecătorul va dispune, de regulă, din oficiu introducerea în cauză a altor persoane, chiar dacă părțile se împotrivesc;
- b) hotărârea prin care cererea a fost admisă este supusă doar apelului;
- c) cel introdus în proces va putea solicita readministrarea unor probe.

42. Tribunalul:

- a) judecă recursul împotriva oricărei hotărâri pronunțate de judecătorie, dacă aceasta este susceptibilă de recurs;
- b) judecă în primă instanță cererile din materia partajului succesoral care depășesc pragul valoric de 200.000 lei;
- c) soluționează recursul împotriva hotărârii date de către președintele judecătoriei în procedura necontencioasă.

43. Excepția conexității:

- a) poate fi invocată și de către instanță, din oficiu, ceea ce îi conferă caracterul unei excepții absolute;
- b) este legal invocată și în situația existenței altor părți, împreună cu părțile din prima cauză;
- c) dacă este întemeiată, duce întotdeauna la reunirea cauzelor, la instanța mai întâi investită.

44. În ipoteza nulității:

- a) exprese, care este o nulitate necondiționată, se poate face dovada contrară;
- b) dacă, până la momentul pronunțării asupra fondului cauzei, dispăre cauza acestuia, actul de procedură nu va mai fi anulat;
- c) relative, partea interesată poate renunța, chiar în mod tacit, la dreptul de a o invoca.

45. Nu este incidentă sancțiunea anulării cererii de chemare în judecată:

- a) dacă reclamantul a făcut referire la valoarea obiectului acțiunii fără a indica modalitatea de calcul;
- b) când reclamantul a suplinit toate lipsurile cererii, cu cel mult 10 zile înainte de primul termen de judecată, fixat prin rezoluție de către instanță;
- c) dacă nu au fost indicate motivele de fapt ori de drept, întrucât instanța dă sau restabilește calificarea juridică a faptelor deduse judecării.

46. Excepția lipsei de interes:

- a) este o excepție de fond, care începe prin a avea efect dilatoriu;
- b) se va soluționa cu prioritate față de excepția autorității de lucru judecat;
- c) este o excepție de fond, ce poate fi respinsă chiar dacă nu există identitate între titularul dreptului subiectiv și cel care introduce cererea.

47. Este inadmisibilă proba cu martori:

- a) descendenți ai părților, în procesele de filiație;
- b) pentru dovedirea unui act juridic a cărui valoare este de 250 lei;
- c) în ipoteza în care legea cere forma scrisă pentru probarea actului juridic, dacă părțile nu convin, în mod expres, să folosească această probă.

48. Perimarea:

- a) poate fi invocată pe cale de excepție, doar în camera de consiliu;
- b) deși este o excepție absolută, aceasta nu poate fi ridicată pentru prima oară în fața instanței de apel;
- c) dacă este constatată de instanță, aceasta va da o hotărâre supusă recursului, în 5 zile de la comunicare.

49. Intervine suspendarea cauzei:

- a) după amânarea judecării pentru lipsă de apărare, când părțile nu stăruie în judecată;
- b) până la soluționarea cererii de recuzare;
- c) în cazul neîndeplinirii culpabile, de către reclamant, a obligațiilor stabilite, doar dacă instanța consideră necesar.

50. Hotărârea judecătorească:

- a) cuprinde și considerentele, în care se arată obiectul cererii, susținerile pe scurt ale părților, motivele de fapt și cele de drept;
- b) se va comunica din oficiu părților, în original, când este definitivă;
- c) se va redacta și se va semna în cel mult 30 de zile de la comunicare.

51. De lege lata:

- a) infracțiunea complexă săvârșită cu intenție depășită, dacă s-a produs doar rezultatul mai grav al acțiunii secundare, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată;
- b) spre deosebire de infracțiunea simplă, unitatea naturală colectivă de infracțiune angajează răspunderea penală solidară a infractorilor care au comis-o, dat fiind caracterul ei colectiv;
- c) formele vinovăției penale sunt reprezentate de intenție, culpă sau intenția depășită (în structura căreia intră culpa și intenția, în această ordine).

52. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) dovedirea expresă a discernământului unui minor de 17 ani, pentru a putea fi tras la răspundere penală pentru fapta incriminată săvârșită;
- b) sancționarea tuturor participanților (instigatori și complici) cu aceeași pedeapsă concretă aplicată autorului infracțiunii comise;
- c) nepedepsirea autorului unei tentative incriminate, în caz de desistare (cu excepția cazului în care există acte de executare calificate), beneficiu care nu se va răsfrânge, însă, și asupra participanților (instigator sau complice).

53. Este adevărat că:

- a) legea penală română actuală definește expres conceptul de vinovăție, care poate îmbrăca forma intenției (cu sau fără prevedere) sau a culpei (cu sau fără premeditare);
- b) o infracțiune continuată nu se poate comite din culpă, dar poate fi imputată atunci când există intenție depășită;
- c) infracțiunea este definită drept faptă prevăzută de lege, comisă cu vinovăție, neimputabilă și justificată.

54. Potrivit Codului penal actual:

- a) există teme legal pentru a se aprecia că infracțiunile continue, cele continuate și cele de obicei se consideră săvârșite la momentul epuizării, iar nu la data consumării;
- b) este reglementată expres procedura recalculării pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă, ambele reprezentând cauze de agravare a răspunderii penale;
- c) coautorii sunt persoanele care săvârșesc nemijlocit aceeași infracțiune, beneficiind de reglementare expresă atât coautoratul propriu cât și cel impropriu.

55. Este adevărat că:

- a) împiedicarea producerii rezultatului este o cauză generală, legală și personală de impunitate / nepedepsire a autorului unei tentative terminate, în timp ce desistarea este o cauză generală, legală și personală de impunitate / nepedepsire a autorului unei tentative neterminate;
- b) actele de pregătire se sancționează, ca regulă, prin asimilarea acestora cu tentativa, legiuitorul optând pentru sistemul incriminării limitate a acestora, combinat cu sistemul parificării lor de pedeapsă în raport de faza actelor de executare, dar al diversificării de pedeapsă față de faza infracțiunii consumate;
- c) este posibil concursul cauzelor de excludere a infracțiunii, situație în care, dacă există atât o cauză justificativă, cât și una de neimputabilitate, instanța va trebui să pronunțe achitarea, pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

56. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) tragerea la răspundere penală a infractorului în calitate de major, dacă acesta a comis o infracțiune continuă consumată pe când era minor răspunzător penal, dar epuizată după majorat;
- b) aplicarea dispoziției de nepedepsire a autorului în cazul desistării acestuia de la comiterea unei tentative (imperfecte sau perfecte) neidonee de omor;
- c) stabilirea și aplicarea unei pedepse mai mari decât cea inițial dispusă de instanță, în caz de recalculare a pedepsei pentru o infracțiune continuată sau de obicei.

57. Nu este posibil, în nicio situație:

- a) ca o faptă tipică (obiectiv și subiectiv), antijuridică (nejustificată) și reproșabilă (imputabilă) persoanei care a săvârșit-o, să constituie temei al răspunderii penale;
- b) ca instituția consimțământului persoanei vătămate să se rețină, pentru excluderea caracterului penal al unei fapte incriminate comise, cu alt titlu decât acela de cauză justificativă;
- c) a se răsturna prezumția de incapacitate penală existentă în raport de minorii care nu aveau 14 ani împliniți la data comiterii faptei incriminate, spre diferență de posibilitatea răsturnării acestei prezumții în raport de minorii care aveau între 14 și 16 ani la respectivul moment.

58. Sub aspectul naturii juridice:

- a) cauzele generale de impunitate / nepedepsire a tentativei nu reprezintă cauze de excludere a infracțiunii, ele neafectând existența faptei penale tentate;
- b) tentativa reprezintă o cauză specială de atenuare a răspunderii penale care implică întotdeauna o reducere cu jumătate a pedepsei abstracte aplicabile;
- c) iresponsabilitatea (art. 28 C. pen.), intoxicația involuntară și completă (art. 29 C. pen.) și eroarea (art. 30 C. pen.) constituie cauze generale de neimputabilitate.

59. Este adevărat că:

- a) așa-numitele acte de executare calificate se referă la situația infracțiunilor care se comit într-un conținut calificat sau de către un subiect activ calificat;
- b) nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este consecința modului cum a fost concepută executarea;
- c) toate infracțiunile cunosc desfășurarea celor patru etape ale iter criminis în faza externă, începând cu actele de pregătire și finalizând cu momentul epuizării.

60. De lege lata:

- a) în cazul comiterii uneia și aceleiași infracțiuni este exclus concursul (coexistența) dintre infracțiunea rămasă la stadiul de tentativă incriminată și reținerea săvârșirii acesteia în mod continuat, cu efectele corespunzătoare de atenuare, respectiv agravare, produse asupra pedepsei;
- b) circumstanțele generale atenuante judiciare, precum și circumstanțele generale agravante judiciare, atrag o atenuare, sau, după caz, o agravare facultativă a pedepsei;
- c) nu este posibil, în nicio situație, a se aplica o pedeapsă ori o măsură educativă sau de siguranță, dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data la care fapta a fost săvârșită.

61. Este adevărat că:

- a) potrivit Codului penal actual se impune majorarea cu 1/3 a limitelor pedepsei amenzii în cazul în care prin comiterea infracțiunii s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial;
- b) prin sintagma pedeapsă ce se execută se înțelege pedeapsa stabilită de instanță, fără a se ține cont de incidența unei eventuale grațieri parțiale;
- c) atunci când instanța pronunță o soluție de renunțare la aplicarea pedepsei, criteriile generale de individualizare a pedepsei nu sunt avute în vedere.

62. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) agravarea pedepsei prin aplicarea unui spor peste maximumul special prevăzut de lege în cazul reținerii mai multor circumstanțe generale agravante;
- b) obținerea acordului inculpatului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pentru a se putea dispune amânarea aplicării pedepsei, chiar dacă aceasta nu se va regăsi în cuprinsul concret al obligațiilor pe care le poate stabili instanța pe durata termenului de supraveghere;
- c) acordarea instituției înlocuirii detențiunii pe viață, când condamnatul împlinește 65 de ani, caz în care această pedeapsă se transformă în sancțiunea închisorii, pe durată de 30 de ani (și interzicerea exercitării unor drepturi pe durată de 5 ani), întreaga durată deja executată din cuprinsul pedepsei inițiale a detențiunii pe viață putând fi dedusă din perioada pedepsei închisorii care a înlocuit-o.

63. Nu este posibil:

- a) în nicio situație, a se soluționa cu prioritate (din punct de vedere sancționator) starea de recidivă, anterior soluționării unui concurs de infracțiuni comise de aceeași persoană fizică majoră;
- b) a se putea dispune, în nicio situație, amânarea aplicării unei pedepse față de infractorul care a fost anterior condamnat definitiv la pedeapsa închisorii, fără a fi reabilitat sau fără a se fi împlinit, între timp, termenul de reabilitare;
- c) a se dispune pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a exercita o funcție, profesie, meserie sau altă activitate pentru o persoană care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată, ca efect al inaptitudinii sale în desfășurarea profesiei sale.

64. Nu este adevărat că:

- a) ulterior înlocuirii obligației de plată a amenzii penale cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, condamnatul nu se mai poate elibera de executare achitând suma în cauză, dacă dobândește resurse materiale suficiente pe parcurs;
- b) în cazul unei grațieri colective antecondamnatorii, efectele actului de clemență se produc din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, iar, dacă grațierea respectivă este totală și necondiționată, devine imposibilă revocarea acesteia;
- c) într-un anumit caz (prin excepție de la regulă), pedeapsa accesorie va începe să se execute de la data liberării condiționate sau de la data la care o anumită pedeapsă principală a fost considerată ca executată.

65. Potrivit dispozițiilor Codului penal român actual:

- a) se reglementează expres cele două forme de manifestare a grațierii: individuală (emisă de Președintele statului), respectiv colectivă (emisă de legiuitor);
- b) spre deosebire de amnistia postexecutorie, care înlătură (și) consecințele condamnării, grațierea postexecutorie înlătură doar executarea pedepsei;
- c) se prevede expres ce trebuie a se înțelege prin sintagma pedeapsă prevăzută de lege în sensul că această noțiune se referă la pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

66. Prezintă caracter obligatoriu:

- a) înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea, în caz de neplată integrală a amenzii de către cel condamnat, indiferent de caracterul imputabil sau neimputabil al neplătii;
- b) revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere dacă, pe parcursul termenului, condamnatul nu respectă cel puțin una dintre măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse, caz în care se va trece la executarea restului rămas neexecutat din pedeapsa pronunțată;
- c) aplicarea avertismentului în caz de renunțare la aplicarea pedepsei, acesta neconstituind însă o sancțiune de drept penal.

67. Spre deosebire de:

- a) valoarea unei zile-amendă (palier de individualizare a pedepsei amenzii care cunoaște atât limite generale cât și speciale), numărul de zile amendă constituie un palier de individualizare a pedepsei amenzii care are reglementate doar limite generale, nu și limite speciale;
- b) concursul stărilor de agravare a pedepsei, în cazul concursului de circumstanțe generale agravante reținute în legătură cu aceeași infracțiune, efectul de agravare se produce o singură dată, iar nu în etape succesive;
- c) excesul scuzabil de legitimă apărare, în cazul excesului scuzabil de stare de necesitate se pot reduce cu 1/3 limitele pedepsei închisorii prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă, iar dacă pedeapsa abstractă este detențiunea pe viață se poate aplica pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

68. De lege lata:

- a) în cazul pronunțării unei hotărâri de condamnare cu amânarea renunțării la executarea pedepsei, este obligatorie stabilirea a cel puțin unei măsuri de supraveghere din cele indicate exemplificativ de lege, putându-se dispune, în plus (facultativ), și unele obligații pe durata termenului de supraveghere;
- b) o anumită situație particulară de manifestare a participației penale este reglementată cu titlu de cauză generală de agravare (din categoria acelor care nu sunt stări de agravare), efectul produs asupra pedepsei fiind unul facultativ, deși reținerea agravantei în cauză, de către instanță, este obligatorie atunci când aceasta reiese din probele administrate la dosarul cauzei;
- c) atunci când se comite o infracțiune de către trei sau mai multe persoane, profitând de situația creată de o calamitate ori de starea de urgență / asediu, maximul special al pedepsei prevăzute de lege se va majora o singură dată, cu doi ani, dar nu mai mult de 1/3 din acest maxim.

69. În cazul infracțiunii de omor (art. 188 Cod penal), eroarea asupra persoanei (error in personam):

- a) determină reținerea cauzei de neimputabilitate a erorii de fapt;
- b) înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
- c) nu are nicio influență asupra vinovăției făptuitorului.

70. În cazul infracțiunii de ucidere din culpă (art. 192 Cod penal), în situația în care la producerea rezultatului constând în moartea victimei, alături de activitatea făptuitorului au contribuit și alți factori, raportul de cauzalitate:

- a) este înlăturat atunci când la producerea rezultatului au contribuit factori anteriori;
- b) există dacă la producerea rezultatului au contribuit factori concomitenți sau posteriori;
- c) este înlăturat atunci când la producerea rezultatului a contribuit și culpa victimei.

71. În cazul infracțiunii de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârșită de către mamă, forma de bază prevăzută la art. 200 alin. (1) Cod penal:

- a) fapta poate fi comisă doar printr-o acțiune;
- b) urmarea imediată constând în moartea copilului nou-născut trebuie să se producă în primele 24 de ore de la naștere;
- c) tentativa este posibilă, însă nu este incriminată.

72. La infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal (art. 205 Cod penal):

- a) coautoratul este posibil;
- b) nu este posibilă complicitatea concomitentă;
- c) consimțământul persoanei vătămate nu poate avea valoarea unei cauze justificative.

73. La infracțiunea de viol, forma de bază [art. 218 alin. (1) Cod penal]:

- a) raportul de cauzalitate rezultă ex re (din însăși materialitatea faptei);
- b) subiect pasiv nu poate fi decât o persoană de sex feminin;
- c) complicitatea morală este exclusă.

74. Infracțiunea de violare de domiciliu este mai gravă atunci când fapta este săvârșită:

- a) de o persoană care are asupra sa o secură;
- b) în timpul nopții;
- c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită.

75. Infracțiunea de furt în scop de folosință, forma de bază [art. 230 alin. (1) Cod penal]:

- a) poate fi comisă cu intenție indirectă;
- b) are ca obiect material un vehicul, indiferent dacă acesta este apt sau nu pentru a fi folosit;
- c) are ca obiect material doar un vehicul susceptibil de a fi folosit potrivit destinației sale.

76. La infracțiunea de distrugere din culpă (art. 255 Cod penal), subiect activ poate fi:

- a) orice persoană care răspunde penal, mai puțin proprietarul bunului ce formează obiectul material al infracțiunii;
- b) doar persoana în a cărei administrare se afla bunul distrus, degradat sau adus în stare de neîntrebuințare;
- c) și proprietarul bunului ce formează obiectul material al infracțiunii.

77. Infracțiunea de ultraj (art. 257 Cod penal) nu poate fi comisă:

- a) prin întrebuințarea de expresii sau gesturi jignitoare;
- b) prin intermediul unei scrisori;
- c) împotriva unui membru al unui birou electoral central.

78. Fapta persoanei care, luând cunoștință de săvârșirea unei fapte de furt, nu înștiințează de îndată autoritățile:

- a) constituie infracțiunea de nedenunțare;
- b) nu constituie infracțiune;
- c) constituie infracțiunea de omisiunea sesizării.

79. În cazul infracțiunii de evadare, forma de bază [art. 285 alin. (1) Cod penal]:

- a) participația penală sub forma complicității materiale nu poate fi reținută deoarece are incriminare autonomă;
- b) latura subiectivă presupune doar intenția directă;
- c) tentativa nu este incriminată.

80. Infracțiunea de luare de mită (art. 289 Cod penal):

- a) nu poate fi comisă de un expert tehnic judiciar;
- b) poate fi comisă de un profesor din învățământul preuniversitar de stat;
- c) se comite numai cu intenție directă.

81. În cazul infracțiunii de delapidare (art. 295 Cod penal):

- a) elementul material se poate realiza atât prin acte comise, cât și prin acte omise;
- b) existența coautoratului este exclusă;
- c) mobilul infracțiunii nu constituie un element component al laturii subiective, însă acesta poate fi avut în vedere de instanță la individualizarea pedepsei.

82. Infracțiunea de fals în declarații (art. 326 Cod penal):

- a) poate fi comisă și cu intenție depășită;
- b) poate fi reținută în concurs ideal cu infracțiunea de mărturie mincinoasă;
- c) nu poate fi săvârșită în coautorat.

83. În cazul infracțiunii de tulburarea ordinii și liniștii publice (art. 371 Cod penal):

- a) culpa, ca formă de vinovăție, este exclusă;
- b) violențele prin care se realizează elementul material al laturii obiective trebuie să fie îndreptate doar împotriva persoanelor;
- c) nu interesează locul comiterii faptei.

84. La infracțiunea de incest (art. 377 Cod penal):

- a) participația penală este posibilă numai sub forma instigării sau complicității;
- b) subiecții activi trebuie să aibă calitatea de membru de familie, în accepțiunea dispozițiilor art. 177 Cod penal;
- c) tentativa este incriminată.

85. În faza de urmărire penală:

- a) Avocatul persoanei vătămate are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, cu excepția situației în care se utilizează metode speciale supraveghere ori cercetare și a percheziției corporale sau a vehiculelor în cazul infracțiunii flagrante;
- b) Procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului de către suspect pentru o perioadă de cel mult 10 zile;
- c) Persoana vătămată nu are dreptul de a consulta personal dosarul cauzei.

86. Sunt procedee probatorii:

- a) Măsurile de supraveghere tehnică;
- b) Declarația martorului;
- c) Raportul de expertiză judiciară.

87. În materia probelor:

- a) Toate probele derivate se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal;
- b) Nulitatea ordonanței prin care s-a dispus efectuarea unui raport de expertiză atrage excluderea raportului de expertiză din rândul mijloacelor de probă;
- c) Principiul liberei aprecieri a probelor este aplicabil doar în faza de judecată.

88. Standardul probei „dincolo de orice îndoială rezonabilă” se aplică:

- a) Doar hotărârilor de condamnare dispuse de către instanța de judecată;
- b) Și hotărârilor de renunțare la aplicarea pedepsei dispusă de către instanța de judecată;
- c) Și procurorului, la momentul emiterii Rechizitoriului.

89. În materia măsurilor preventive este corectă următoarea afirmație:

- a) În faza de urmărire penală, procurorul poate dispune luarea doar a măsurilor preventive restrictive de libertate.;
- b) În faza de urmărire penală, toate măsurile preventive privative de libertate pot să fie dispuse doar de către judecătorul de drepturi și libertăți.;
- c) Măsurile preventive restrictive de libertate pot să fie luate față de inculpat în toate fazele procesului penal.

90. Cu privire la luarea măsurii preventive a arestului la domiciliu:

- a) În faza de urmărire penală, dispune judecătorul de cameră preliminară prin încheiere motivată pronunțată în cameră de consiliu;
- b) În faza de judecată, dispune președintele completului de judecată prin încheiere motivată în ședință publică;
- c) În faza de cameră preliminară, dispune judecătorul de cameră preliminară prin încheiere motivată pronunțată în cameră de consiliu.

91. Spre deosebire de verificarea măsurilor preventive în faza de judecată în primă instanță, verificarea măsurilor preventive în faza de cameră preliminară:

- a) Se realizează în cameră de consiliu;
- b) Presupune pronunțarea cu privire la măsura preventivă prin încheiere motivată;
- c) Presupune pronunțarea cu privire la măsura preventivă prin încheiere definitivă.

92. Spre deosebire de nulitatea relativă, nulitatea absolută:

- a) Nu presupune existența unei vătămări;
- b) Nu necesită dovedirea unei vătămări a drepturilor procesuale;
- c) Poate fi invocată oricând, în toate cazurile.

93. Plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată:

- a) Poate viza și renunțarea la urmărirea penală, dacă aceasta nu a fost confirmată de către judecătorul de camera preliminară;
- b) Poate fi soluționată și prin schimbarea temeiului de drept al clasării;
- c) Va fi respinsă ca nefondată atunci când, ulterior sesizării judecătorului de camera preliminară, procurorul ierarhic superior a admis plângerea și a dispus infirmarea soluției atacate.

94. În faza de urmărire penală poate fi formulată plângere:

- a) Doar împotriva actelor procurorului, soluționată de procurorul ierarhic superior;
- b) Doar de către părți și subiecții procesuali principali;
- c) Și împotriva actelor organului de cercetare penală, soluționată de către procurorul care supraveghează urmărirea penală.

95. la termen în cunoștință:

- a) Inculpatul care a lipsit la primul termen de judecată, însă s-a prezentat avocatul desemnat din oficiu pentru acesta, dacă acesta din urmă a luat în prealabil legătura cu inculpatul;
- b) Persoana vătămată care a semnat personal la primirea citației, chiar dacă nu s-a prezentat la termenul de judecată;
- c) Militarul inculpat care s-a prezentat personal la termenul de judecată.

96. Ședința de judecată a unui inculpat major:

- a) este întotdeauna publică;
- b) nu este publică dacă toate părțile solicită judecarea în ședință secretă;
- c) poate fi nepublică dacă instanța aprobă cererea formulată de martor în acest sens.

97. Schimbarea încadrării juridice:

- a) Poate fi dispusă prin sentința prin care instanța a soluționat cauza în primă instanță;
- b) Nu poate fi dispusă dacă instanța de judecată a încuviințat cererea de judecare în procedura abreviată ca urmare a recunoașterii învinuirii;
- c) Trebuie să fie dispusă prin încheiere.

98. Cu privire la dezbaterile pe fondul cauzei:

- a) Se poate dispune încheiere întreruperea dezbaterilor pentru o durată de maximum 3 zile.;
- b) Nerespectarea ordinii în care se acordă cuvântul atrage nulitatea absolută a sentinței;
- c) Nu se poate dispune reluarea dezbaterilor în cazul formării unui complet de divergență.

99. Spre deosebire de acordul de recunoaștere a vinovăției, procedura abreviată ca urmare a recunoașterii învinuirii:

- a) Poate fi solicitată și de către inculpatul minor;
- b) Poate fi solicitată și de către inculpatul trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoarea de 15 de ani;
- c) Nu necesită și acceptarea încadrării juridice a faptei.

100. În faza de judecată:

- a) Continuitatea completului de judecată este o garanție a principiului nemijlocirii;
- b) Principiul contradictorialității presupune că orice participant la procesul penal trebuie să își exprime opinia cu privire la cererile formulate în cauză;
- c) Instanței îi revine sarcina probei cu privire la latura penală a cauzei.